

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi A.D. i J.D.

o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt VI Ca (...)

Sądu Okręgowego w C. zakończonego prawomocnym

postanowieniem z dnia 27 września 2011 r.,

w sprawie z wniosku A.D. i J.D.

przy uczestnictwie J.B., A.B., K.B. i W.B.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 września 2017 r.,

zażalenia skarżących: A.D. i J.D.

na postanowienie Sądu Okręgowego w C.

z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w C. odrzucił skargę A.D. i J.D. o wznowienie postępowania w sprawie z ich wniosku z udziałem J.B., A.B., K.B. i W.B. o rozgraniczenie, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w C. z dnia 27 września 2011 r., stwierdzając w

uzasadnieniu, że podstawa wznowienia powołana przez skarżących w postaci nowych środków dowodowych (art. 403 § 2 k.p.c.) w rzeczywistości nie miała miejsca, ponieważ wszystkie opisane w skardze środki dowodowe były znane w postępowaniu, którego dotyczyła skarga.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucili naruszenie art. 403 § 2 zd. 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 233 i art. 410 k.p.c. i domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania skargi Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ocena, czy skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie ogranicza się do badania, czy okoliczności wskazane przez skarżącego podpadają pod wskazaną podstawę wznowienia, lecz obejmuje także badanie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 23 października 2013 r., IV CZ 66/13, nie publ.). Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. "Wykrycie", o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi. Nie odnosi się więc do okoliczności i dowodów wcześniej istniejących, a tylko niedostrzeżonych przez stronę (por. postanowienie SN z 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969 Nr 2, poz. 36, postanowienie SN z 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00, nie publ., postanowienie SN z 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05, nie publ.). Nie dotyczy również takich okoliczności, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość i niewątpliwie do takich, które w postępowaniu, którego dotyczy skarga zostały, tak jak w sprawie niniejszej, powołane. Powołane zatem przez skarżących jako nowe dowody, dokumenty, nie stanowią nowych dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. i nie odpowiadają tej podstawie wznowienia postępowania.

Ponadto skarżący przeoczyli, że zgodnie z art. 408 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 15 lutego 2017 r., po upływie lat pięciu od uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia, z wyjątkiem wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Postanowienie, którego dotyczyła skarga, uprawomocniło się w dniu 27 września 2011 r., tak więc przewidziany w powołanym przepisie pięcioletni termin upłynął z dniem 27 września 2016 r. Skarga o wznowienie postępowania została złożona w dniu 9 grudnia 2016 r., czyli po upływie tego terminu. Termin lat dziesięciu, o którym, od 15 lutego 2017 r., stanowi art. 408 k.c., został do porządku prawnego wprowadzony (obowiązującą od tej daty) ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U 2017 r., poz. 189). Art. 2 powołanej ustawy stanowi, że art. 408 w nowym brzmieniu stosuje się w sprawach wszczętych przed dniem jej wejścia w życie, w których do tej daty czyli do 15 lutego 2017 r. nie upłynął termin określony w art. 408 w brzmieniu dotychczasowym. Tak więc, jeżeli termin pięcioletni upłynął do dnia 15 lutego 2017 r., nowa ustawa, a więc wynikający z niej termin dziesięcioletni, nie ma zastosowania.

Przypomnieć też należy, że pięcioletni termin rozpoczynający swój bieg od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, biegnie niezależnie od terminu trzymiesięcznego określonego w art. 407 § 1 k.p.c. Po upływie terminu pięcioletniego skarga o wznowienie jest niedopuszczalna, choćby jeszcze nie upłynął lub nawet nie rozpoczął biegu termin trzymiesięczny.

Bez znaczenia jest też okoliczność, że skarżący wnieśli w sprawie skargę kasacyjną, jej wniesienie nie przerywa bowiem ani biegu terminu z art. 407 § 1 ani z art. 408 k.p.c.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 395¹ § 3 k.p.c.).